

מרלין דיטריך – האחת והכפולה¹

נתן אלתרמן

בבתי הקולנוע האפלים יושבים המוני אנשים צפופים, זה ליד זה וזה מאחורי זה, שותקים במשך שתי שעות רצופות ומביטים כולם לנקודה אחת. העולם נתקפל בשבילם על פסת בד מרובע ונתן לכולם בבת אחת לכולם באופן אחד. מכונת הצלום בחרה את המראות, צרפה את הצרופים ועליהם רק להביט. בית החרושת לחלומות מספק את תוצרתו בסיטונות משתרר על הצופים, מראה לכולם חלום אחד, קרוב ובלתי מושג. ואם החלום הוא גם יפה מאוד, שוטפת אליו ההערצה באפיק אחד מן היציע ומן השורות הראשונות, מכל הלבבות והספסלים. הדמיון יורד כאן למדרגת דמות והפרט מתעלה למדרגת סמל. לכן, כאשר נשלחה אלומת החשמל של המזרקור אל גופה החרוף של מרלין דיטריך והציגה אותה לפני מיליונים אנשים בבת אחת. פקח הדמיון, העוור תמיד את עיניו ו...האשה מרלין היתה מאז לסמל האשה!

חושנית וחזקה, אוהבת וגאה, נוסכת שכרון ופכחת, סובלת ואכזרית — לולה ב"מלאך הכחול", אמי ג'זללי ב"מרוקו" — כך רואה ההמון את מרלין, כך הוא רוצה ואוהב לראותה.

והעתונאים החרוצים לא הכזיבו אותו מעולם. תמיד קראו האנשים על אהבותיה, על בגידותיה ועל מקרי אבוד לדעת בגללה. תמיד ראו אותה בעתונים המצוירים כשהיא משוריית בנשיותה העזה, המגרה, המנצחת. אשה, תמיד אשה, בצחוק ובככי, בדבור פה ובקריצת עין, בשוקים חשופות ובתלבושת גבר.

לכן גדלו התהמון וההתמרמרות כאשר פרסם העתונאי הצרפתי הידוע, פייר לאזאריף, מאמר על אודות מרלין דיטריך וספר לפי תומו כדברים האלה:

"מרלין דיטריך התארכה בפריס אצל אחת ממכרותי. בבואי לבקר אצלה בתורת עתונאי אמרה לי בעלת הבית: — אם רוצה אתה לראות מרלין בלתי ידועה לגמרי, לך על בהונות רגליך, לאט לאט ככה... בוא אחרי! הגענו עד למטבח. מבעד לדלת הפתוחה למחצה ראיתי גב אשה חגורת סנור כחול שעסקה באפית עוגה מתוקה, וילדה קטנה מתרוצצת סביבה, צוהלת בקול ורוקדת משמחה. חשבתי כי זו היא המבשלת (הן יש גם מבשלות שגבן יפה!) אבל מכירתי, בעלת הבית, קראה בגרמנית: — מרלין חביבתי הזהרי, העתונות מביט עליך!... מרלין דיטריך (זאת היתה היא) פנתה אלנו בחיוך בהיר, נגבה

¹ 'כלנוע', גל' 23/24 ('א בטבת תרצ"ד, 29 בדצמבר 1933). חתום: אלוף נון.

את ידיה בסנורה, ותקעה „שלום" אמיץ וידידותי. אחר כך הציגה לפני את ילדתה הקטנה ואת בעלה הצעיר מ. זיבר."

לכאורה דברים של מה בכך, אבל חברת הסרטים שבה שחקה מרלין דיטריך תבעה למשפט את העתון שבו נדפס המאמר הנ"ל, והכריחה גם את מרלין להצטדק ולהסביר כי רצתה רק "להתל בעתונאי צרפתי תמים."

מאז היא מקבלת שוב מכתבי אהבה והערצה מכל קצוי תבל, אף כוכב אחד מכוכבי הוליווד אינו מקבל מספר מכתבים רב כמוה. אבל בהוליווד יודעים את האמת — מרלין דיטריך היא הצנועה והאמיתית ביותר בין כל משחקות הקולנוע.

אלוף נוך.